

Jinonický KURÝR

www.jinonickykuryr.cz
redakce@jinonickykuryr.cz

ČERVENEC 2014

ČÍSLO 10

ROČNÍK II.

ZDARMA

MĚSÍČNÍK

DVOJITÁ VRAŽDA V PROKOPSKÉM ÚDOLÍ

POHLED OD TRATI NA DNES JIŽ ZAROSTLÝ KOPEC, KDE BYLY VRAŽDY SPÁCHÁNY.

50°2'22.863"N 14°21'53.172"E

NA JINONICKÉM HRBITOVĚ v Praze probíhal toho dne pohřeb místního holiče. Smuteční tóny dechovky provázely rakev, vynášenou z kostelíku svatého Vavřince. Jen málo z lidí, kteří se přišli s nebožtíkem rozloučit, zahlédlo, jak kolem hřbitovní zdi prochází dvojice třináctiletých děvčat. Byli to poslední svědkové, kteří viděli Janu a Jarmilu naživu... Kromě jejich vraha.

Psal se pondělí 8. července 1968. Léto bylo horké počasím, ale taky politikou. Neshody mezi Československem a ostatními zeměmi tehdejší Varšavské smlouvy v čele se Sovětským svazem nabývaly na obrátkách. A jen málokdo tušil, co přijde 21. srpna 1968.

Jenomže, pokud jste rodič třináctileté, jinak svědomité a poslušné dcery, která se navzdory přibývajícimu večeru pořád nevrací z koupaliště, vykašlete se na politiku a začnete se po holce

shánět! Matky pohřešovaných dívek nejprve obešly místní omladinu. Výsledek byl znepokojivý: Janu ani Jarmilu dnes odpoledne nikdo na koupališti neviděl... Pracovníci místního oddělení Veřejné bezpečnosti se zachovali profesionálně, možná až příliš profesionálně: odmítli - prozatím - vyhlásit pátrací akci jenom proto, že si dvě puberťačky protáhly večerku.

Zkušenosti policistům napovídaly, že většina podobných „zmizení“ končí pokorným návratem s výmluvami, slzami, možná i nějakou tou úhonou na panenském pelu. To přece každý ví, že teplé noci kladou dívčí povtivosti všelijaké nástrahy... Jenomže tohle byl, dvojnásob bohužel, jiný případ!

Po desáté hodině večerní začala neoficiální pátrací akce. Logicky se zaměřila na jedinou cestu, která z Jinonic ke koupališti vedla: tedy kolem

KOSMETIKA KARIN

KOSMETIKA

NOVĚ I PEDIKÚRA

K Rovinám 558, Jínonice, Praha 5

Tel.: 774 067 199

e-mail: karinferstl@seznam.cz

www.kosmetika-karin.webnode.cz

hřbitova dolů, kolem polí, ovocného sadu a lesíku zvaného Punčocha, do skalnatého Prokopského údolí.

„Prohledávali jsme všechna křoví a tmavá místa cestou k lesu, ale marně,“ vypověděl později jeden ze svědků. „Janin bratr už zklamaně říkal, že tu holky nejsou, to bychom je přece museli vidět, a že půjdeme domů. V duchu jsem s ním souhlasil, ale Janin táta řekl, že se podívá ještě kolem křoví u Punčochy a vzdalil se od nás.“ Svědek si posvítíl baterkou na hodinky. Bylo čtvrt po jedenácté večerní.

Najednou ke skupině dolehl hrozný křik Janina otce. „Ježíšmarjá, jsou tu obě! Leží tady a jsou zabité!“ Když ostatní doběhli, nešťastný otec klečel na zemi u těla své dcery, rval rukama zoufalstvím trávu a křičel: „Chudinka moje malá!“

Viktorín Šulc

zdroj: chrudimsky.denik.cz POKRAČOVÁNÍ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE

Kontejnerová doprava

PÍSKY SUTĚ ODPADY

VLASTIMIL HANZAL

TEL.: 777 229 340

Barvy Jinonice

15%

 sleva
na tónované
barvy

 Color Pod vodovodem 4, 158 00 Praha 5 - Jinonice
tel.: +420 777 715 809, e-mail: info@icolor.cz, www.icolor.cz

VÝPRAVA DO PÍSKOVCOVÝCH SKAL – 3. ČÁST

JAROSLAV BOUDNÝ – dopisovatel Jinonického Kurýra, autor mnoha článků na portálech Neviditelný pes a Britské listy.

3. část povídky z knihy „Žili jsme v nevábné době“ která se odehrává v roce 1953 na jinonické Vidouli.

...VE STŘEDU JSME NAPILOVALI asi hrst elektronu. Pak jsme rozebrali patrony a vysypali z nich střelný prach. Všechno jsme zabalili do tašky a čekali na pátek odpoledne a doufali, že u skal nikdo nebude. Ve čtyři hodiny jsme už byli na místě a skutečně: nikde nikdo nebyl. Nejdříve jsme vybrali místo. Bylo stranou, kus od skály, ale taky kus od pole, které začínalo asi 15 metrů dál. Udělali jsme ohniště a z klacků ho obehnali nízkou hranicí. Do ní jsme dali slabé prkénko, na které jsme nasypali elektron a obložili jsme to papíry. Jirka vyndal malou lahvičku a začal jí otevírat. „Co to máš?“ udiveně jsme se zeptali. „To je Alpa, ta dobře hoří,“ odpověděl Jirka a zase jí zavřel. „Teď musíme jít pro bombu,“ dodal a šli jsme kousek zpátky ke keři.

Vykopali jsme ji za chvíli a opatrně jí přenesli k ohništi. Uložili jsme jí přes hraničku a ještě jí obložili suchými klacky. Střelný prach jsme nasypali od začátku

papírů, asi dva metry daleko, dál jsme už neměli. „Kluci jděte se schovat za skálu, já to zapálím a přiběhnu za vámi,“ zavelel Jirka a začal polévat papíry Alpou. Zalezli jsme za skálu a vykukovali jsme ven. Jirka se sehnul a sirkou zapálil střelný prach.

Ten začal červenavě hořet a se sykotem se přibližoval k hranici. To byl ale Jirka už u nás a pozorovali jsme, co bude dál. Prach zapálil papíry, polité Alpou a hranice rychle vzplála. Bombu nebylo vůbec vidět. „Za chvíli by měl chytit elektron, a jestli chytí, tak ta bomba musí bouchnout,“ vysvětlil jsem účinnost elektronu, se kterým jsem už měl zkušenosti včetně spáleniny na noze. „Jak to chytne, nesmíme se dívat, protože při výbuchu létají střepiny,“ rozkázal Jirka a tak jsme v napětí čekali. A tak, jak jsem řekl, se stalo. Najednou se oheň rozzářil, že nebylo možné se do něho vůbec podívat ani na dálku. „Kluci, chytil elektron,“ křikl jsem a všichni jsme se úplně schovali za skálu. Trvalo

to tak minutu nebo dvě a nic se nedělo. „Já se tam kouknu,“ řekl Karel a Jirka ho hned okřikl.

Ještě nestačil k tomu říct nějakou připomínku, když se ozvala rána, že jsme zůstali, jako kdybychom zmrzli. Nad námi se ozval silný svistot a rána a začal se sypat písek ze skály rovnou na nás. Chvíli nikdo z nás nepromluvil, ale první se vzpamatoval Jirka. „Kluci, budeme muset zmizet, protože to bylo slyšet v celých Jinonicích a někdo sem přijde. Za tohle by byla polepšovna“. Vyšli jsme ze skrýše a místo ohniště byla v zemi díra, že bychom se v ní všichni tři schovali. Asi dva bližší keře byly urvané a nad místem, kde jsme byli schovaní, trčela ze skály střepina s jedním křídélkem z bomby. Teprve teď jsme si uvědomili, co se mohlo stát a už jsme utíkali druhým směrem přes pole, abychom se vyhnuli přichodové cestě ke skalám.

A udělali jsme dobře, protože jsme se druhý den dozvěděli, že se vyšetřuje výbuch ve skalách a že to slyšely nejen celé Jinonice, ale i dole u Waltrovky. Prý někdo zahlédl nějaké kluky, jiní říkali, že tam viděli nějaké chlapy. Kluci z Jinonic zase říkali, že tam spadl meteorit a že tam půjdou hledat. My jsme se tvářili překvapeně a nikomu jsme nic neřekli. Ani jsme neslyšeli, že by někdo objevil kus křídélka z bomby, které kousek vyčnívalo z pískovce asi tři metry nad zemí. Trvalo to aspoň měsíc, kdy jsme se tam vrátili. Ale tu hlavěň od kulometu, kterou jsme tam měli zakopanou, jsme si odnesli (ještě jí mám po 55 letech schovanou na chatě)... POKRAČOVÁNÍ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE

INZERCE

VESTAVĚNÉ SKŘÍNĚ

ŠATNY

NÁBYTEK NA MÍRU

STAKO®

- RODINNÁ FIRMA S 14-TI LETOU TRADICÍ
- KRÁTKÉ DODACÍ LHŮTY DÍKY VLASTNÍ VÝROBĚ
- GRAFICKÝ NÁVRH + KALKULACE ZDARMA
- JEDNODUCHÝ 3D ON-LINE NÁVRHÁŘ NA STRÁNKÁCH

Na všechny druhy
vestavěného nábytku

SLEVA
33%

STAKO NÁBYTEK NA MÍRU S. R. O.
ŠAFRÁNKOVA 1243/3
155 00 PRAHA 5
stako@stako.cz, www.stako.cz

PŘEDVÁDĚCÍ STUDIA:
PRAHA 5 – KOŠÍŘE, PLZEŇSKÁ 255/163, TEL.: 257 212 414
PRAHA 7 – HOLEŠOVICE, ARGENTINSKÁ 6, TEL.: 220 876 807

www.stako.cz
stako@stako.cz

JINONICE V MAROKU

JE TO JEN NA OKO, ŽE VYBRALI JSME MAROKO

Maroko je krásná země. Je pravdou, že lehce islamistická, ale oproti ostatním značně liberální. Tamní obyvatelé už minimálně ve větších městech pochopili krásu turismu a množství peněz, které se dá z bezbranných rekreativů vytáhnout, a tak se do jisté míry odpuští i neznalost bohů (pardon, pouze jednoho boha!).

To však neznamená, že nemusíte být stále ve střehu. Kultura postavená na bezmezném víře je pro nás Čechy naprosto cizí a nepochopitelná. Jsem takový ateista, až se bojím, že mne Bůh potrestá...

A přesto jsme vyrazili. Po loňské Ukrajině, která je teď vším jen ne turistickým letoviskem, směr Afrika. Do země, kde alkohol je zapovězen a Áčko řídí vše. Parta rozeřvaných „čecháčků“, kterým není nic svaté. Věřte nebo ne, vrátili jsme se.

Barvitě vyobrazit těch deset dní poznávání nové kultury pomocí osmi set slov je nemožné. Všechno pro nás bylo nové a o každém našem kroku by se tak daly napsat stohy knih. Stručný náčrt je ale samozřejmě nezbytný. 16. května roku 2014 jsme se v jedenáct hodin sešli na Ruzyni. Jinonická reprezentace vedena externím členem Tomášem a jeho asistentem. A hned jsme se pohádali. Dobrý začátek, kdybychom ale tehdy věděli, kolik afrických hádek ještě zažijeme, nebrali bychom tu stručnou výměnu názorů ohledně balení batohů do fólie vůbec vážně. Ani jsem se nenadál a už letíme. Se společností EasyJet Směr Milán, urazit pár piv a pokračovat do Marakeše. Přílet v pátek večer. To byl náš plán. Plán naprosto bez mezer. Nebýt pracovníků společnosti EasyJet.

V sobotu okolo sedmé hodiny ranní mě ze snu trhá hlasitý potlesk. Probouzím se v letadle neznámé společnosti AirArabia, kde před startem pouští motivační modlitbu a vy jen čekáte, kdy dostane svou osobní trhavinu. AirArabia nás ale v pořádku dopravila na letiště v malebném městě Casablanca, odkud jsme se bez větších potíží dostali až do vysně-

ného Chefchaouenu. Atentát se nekonal a jediná sabotáž tak přišla ze strany EasyJetu.

Let Milán - Marakeš byl zrušen. Nahazovači zavazadel stávkovali a nám tak zkomplikovali dovolenou. Denní skluz jsme si v našem plánu nemohli dovolit a tak jsme v čele s Tomášem úspěšně odpalovali veškeré kompenzace a raději si sehnali jinou společnost. A teď se s EasyJetem soudíme.

Primárním cílem naší cesty na jiný kontinent bylo malé město v horách na severu Maroka. Chefchaouen. Město v oblacích pohoří Rif. Modré město sponzorované Španěly plné smíchu a radosti. Díky zrušení letu do Marakeše jsme se do Chefchaouenu dostali paradoxně o den dřív. V Casablance jsme totiž ulovili řidiče Mohameda, který sice nemluvil žádným nám

známým jazykem, ale byl ochoten nás všech šest odvézt do 400 kilometrů vzdáleného města. Kývli jsme okamžitě a těšili se na pohodlný minibus. Místo toho započala pětihodinová cesta v malém sedanu značky mercedes. Dva na předním čtyři na zadním sedadle plus náš řidič. A tento styl jízdy v Maroku rozhodně není nevhodný a Mohamed nebyl poslední, kdo nás tímto způsobem přepravoval. Tamní státní orgány jsou k přeplněným autům benevolentní. Mnohem více jim vadí upuštěná kola.

JSME V NEBI

S většími či menšími potížemi jsme Chefchaouenu nakonec dosáhli. Cestou jsme se dostali do prvních konfrontací s místními obyvateli a ihned jsme pochopili, že stejně, jako zdejší náboženství, je nám, Čechům, neznámá také solidarita, se kterou se k sobě lidé chovají. Ochota pomoci bližnímu je zde na úrovni, kterou byste u nás

nezískali ani za tučný obnos. Je to trochu smutné. Zaostalá země, kde nikdo nemá nic, ale lidé jsou tu jakýmsi způsobem spokojenější. Náboženství má opravdu něco do sebe. Lidé se snaží chovat alespoň tak, jak by chtěli, aby se k nim chovali ostatní.

Abdúl, manažer našeho hotelu, asi ten nejsympatičtější člověk na světě, pro nás plánoval výlety, zařizoval ubytování, připravoval snídaně, objednával řidiče a hlavně stále a pořád vařil čaj. Marocký mátový čaj s kilem cukru na litr vody. Pochutnáte si, ale nic pro „dietáře“. Na pobyt v hotelu Dar Daria budu vzpomínat asi na vždy. Tak, jako ty čtyři dny se o mě nikdo nestaral od té doby, co jsem přestal sáť matčin prs. Abdúl v kombinaci s Mustafou, majitelem, kuchařem a číšníkem v jedné osobě restaurace Chefchaouen pro nás udělali opravdu cokoli a my toho patřičně využívali. Nutno však dodat, že za to byli také patřičně odměněni.

Naplánovaný výlet k mostu bohů, přírodní památce pohoří Rif, se nakonec změnil v celodenní výšlap do odlehle malé vesnice vysoko v horách. Tam nás vzal náš nový kamarád a průvodce Mufa. A ukázal nám, čím se živí. Vyráběl hašiš. Na střeše jeho domu s výhledem na obrovská údolí jsme strávili opravdu příjemné a radostné chvíle.

Maročané jsou od přírody obchodníci. S postupem na jih země se jejich chtíč po vašich penězích zvyšuje a hodnota nabídky snižuje. Na všudy přítomných trzích jsou první ceny bez nadsázky desetinasobné. Ve spleťtém městě Fes nesmíte dát najevo, že nevíte, kde jste, jinak si vás chytí „průvodce“ a odvede vás, kam potřebujete. Za tučnou částku. A v Marakeši, kde turisté jsou již denním chlebem, po vás budou chtít v přepočtu 250 korun za fotku s opicí. Nesmíte se zkrátka dát. Maroko je krásnou a přívětivou zemí, ale komunikace s místními je jedna velká hra. Neznalost poměrů znamená platit všude minimálně třikrát tolik...

A příští rok? Příští rok nás čeká tajemná Transylvánie a hrad hraběte Drákuly.

Jan Rys

FEJTON O JINONICKÉ OÁZE

„RÁNO MĚ PROBOUZÍ TMA, SAHÁM SI NA ZÁPĚSTÍ, ZDA MI TO JEŠTĚ TLUČE, JESTLI MÁM JEŠTĚ ŠTĚSTÍ NEBO JE PO MNĚ...“

Vybavuje se mi začátek Nohavicovy písničky, přesně tak se totiž dnes po ránu cítím. Včerejší večer se poněkud protáhl, na OLDIES diskotéce v centru jsem ztratil sako s mobilem, klíči a peněženkou, ale při odchodu jsem našel zase vše našel. Ovšem v opilecké pýše mě nenapadlo nic jiného, než to ještě zapít...

Až teď vím, že to nebyl nejlepší nápad. Moc jsem toho nenaspal a pochopitelně mi není zrovna nejlépe. Po osvěžující sprše vyřáším směr Grádo, kde si už léta dávám kvalitní silnou kávu, která mě vždy po ránu nakopne a je to můj pravidelný rituál před tím, než se rozjede každodenní pracovní kolotoč. Bohudíky jsem nikdy v životě nemusel vstávat v pět ráno do fabriky s připravenou kávou v termosce od manželky. Mám takovou práci, která mi umožňuje zorganizovat si den podle svého, což mi zcela vyhovuje.

Přestože mám dnes volno, svoji oblíbenou kávu potřebuji po téměř probdělé noci snad víc, než kdy jindy. Vjíždím do dvora restaurace a těším se na kus řeči s někým ze známých či obsluhy-podle zaparkovaných aut většinou poznám, s kým budu mít tu čest.

Ale co to? Dnes to tu připomíná město duchů-nikde nikdo! Co se děje?

Siesta se nekoná? Teď mi to teprve začíná docházet. Ty fámy o tom, že Bůček končí, už kolují dost dlouho. Nikdo z nás, kdo si oblíbil tuto pohodovou hospůdku s příjemnou zahrádkou a úžasnou atmosférou, tomu nevěřil. Ale jak vidím, už to tak nejspíš bude. To snad není pravda! Vracím se domů s ještě větší depkou, než s jakou jsem se probudil... ale ve skrytu duše doufám, že ten náš Bůček zas něco vymyslí. Nechal tam přece kus života. Některé bary či kluby mají prý duši, tady bylo navíc kus srdce. Taková jinonická oáza. Bohužel podnikání v dnešní době není žádná legrace, nájmy se neúměrně zvyšují a pak to takhle dopadá. Ale jak znám Máru, ten se určitě nedá hned tak zastrašit a předpokládám, že už má zase něco za lubem a možná nás ještě všechny překvapí!

eS+Ja

DEGUSTACE ŠUMIVÝCH VÍN

ZLEVA: TOMÁŠ KOŘÉNEK, MARTIN RYS, SVATOPLUK BARTOŇ.

JINONICKÝ KURÝR NAVŠTÍVIL DEGUSTACI šumivých vín a Champagne ve Vinotéce Matěj, kde podobné akce probíhají každý měsíc. Sommelier Tomáš Kořenek mi ještě před zahájením ochutnávky vyvrátil mýty o správnosti jahody jako doplňku k Champagne, tak i o položené kovové lžičce na lahvi, která udržuje a vrací bublinky zpět. Přestože nejsem vinař, musím i já uznat, že rozdíl mezi TOP a průměrnými víny je obrovský. **Sváťa Bartoň**

INZERCE

NEURON LINE

Spolehlivý internet pro byty, rodinné domy i firmy.

- Ceny internetu od 297,- Kč měsíčně a bez dlouhodobých úvazků.
- Individuální řešení pro kanceláře, obchody či restaurace.
- Profesionální technická podpora s hotline 24h denně.

www.297.cz / info@297.cz / tel: 226 216 906 nebo gsm: 722 701 091

TIRÁŽ

JINONICKÝ KURÝR

ČÍSLO 10, ROČNÍK II.

ŠÉFREDAKTOR

SVATOPLUK BARTOŇ

ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA,

GRAFICKÁ ÚPRAVA

MARTIN JAROLÍMEK

KOREKTURA

JANA TATEROVÁ

EDITOR

MILAN LOUCKÝ

KULTURA

LUBOŠ KŘIVANEC

BLOGER

JAN RYS

ADRESA REDAKCE

ZÁLUSKÉ 94/49

PRAHA 5 – JINONICE

158 00

KONTAKT

redakce@jinonickykuryr.cz

dopisy@jinonickykuryr.cz

608 745 433

608 806 202

 JINONICE LIVE

YDAVATEL

SVATOPLUK BARTOŇ B+B

PRAHA 5, ZÁLUSKÉ 94/49

PSČ 15800

IČO 40850226

Vychází v nákladu

4 000 ks měsíčně.

Roznášeno do:

2 996 doručovacích adres

1 001 firem v regionu

NA NIŽE UVEDENÉM ÚČTU

PŘIJÍMÁME DOBROVOLNÉ FINANČNÍ

PŘÍSPĚVKY URČENÉ K PODPOŘE

JINONICKÉHO KURÝRA

BANKOVNÍ SPOJENÍ

2400410577 / 2010

FIO BANKA

MK ČR E 21243

HOST MĚSÍCE – MAREK ČERMÁK, MAJITEL FIRMY iCOLOR

Pane Čermáku, jsem rád, že v dnešní hektické době chvíli posedíme a vypijeme šálek kávy. Jak dlouho vlastně v oboru barvy - laky podnikáte?

No, musím trochu přemýšlet, ale je to určitě více než dvacet let. Máme dvě specializované prodejny, jednu na adrese Pod Vodovodem 4 (areál bývalého jinonického svazarmu a autoškoly) a druhá prodejna je na rohu ulic Radlická a Pod Brentovou.

Několikrát jsem vaše prodejny navštívil a sehnal prakticky vše potřebné k vymalování bytu, rozleštění karoserie veterána nebo třeba natření dřevěné podlahy na terase.

Tak prodejna v Radlické ulici je výjimečná skladbou sortimentu, dovoluji si tvrdit, že jinou takovou v Praze nenajdete. Mícháme autolaky, máme mnoho přípravků pro svěží a čistou domácnost. Prakticky cokoli pro čištění odpadů, odrezovače, odstranění plísně, sanace a podobně. Prodejna Jinonice se zase specializuje na tónování barev pro vymalování interiéru, dekorativní malířské efekty, okrasné lišty, tapety a průmyslové nátěrové hmoty. Jsou to jednosložkové, popř. dvousložkové barvy určené pro profesionální užití např. na užitkové vozy, lodě, střechy nebo nátěry kovů s vysokokorozní úpravou.

Když budu potřebovat nějaké barvy, které prodáváte pouze v Radlicích, musím tam jet osobně?

Ne, ne, nebojte se. Náš zákazník

nikam nemusí, stačí zboží pouze objednat na prodejnu v Jinonicích a během několika hodin tam máte vše potřebné a nejen to...

Myslíte tím váš nový e-shop s možností rozvozu až do domu?

Ano, internetový e-shop je pro nás další způsob prodeje. Zákazník si vše potřebné objedná z pohodlí domova a my mu zboží zavezeme zdarma po celé Praze 5 třeba až do jeho dílny, stavby či bytu.

Práci se dřevem beru jako relaxaci, koupím u vás vše potřebné pro rekonstrukci chaty u vody?

Samozřejmě, chata u vody má své specifikum, dobré je se předem u nás poradit co a jak - podle toho, kolik je tam vlhka či slunce apod. Jinak výběr nátěrů je v podstatě nekonečný. Kombinace lazur, olejů, laků atd. Můžete vytvořit patinu na nové dřevo a vypadá jako letité. Velký trend dnešní doby je styl Provence.

Občas se bohužel setkávám s naprostou neznalostí prodáváčů barev v hyper či supermarketech, proto si k vám velice rád přijdu pro informace a nebudu

kupovat plechovku barvy na slepo. Rád bych se zeptal, co je to styl Provence? Už jsem o tom někde slyšel a zajímá mě to.

Je to v podstatě o tom, že surové dřevo se ohobluje a vybrousí, dále se opatří tenkou vodovou vrstvou lazury, která vytvoří v kombinaci s oleji dojem jakéhosi starého francouzského nábytku.

Dočetl jsem se, že tapety se vrací na trh v plné parádě šedesátých až osmdesátých let, je to pravda?

Ano, to je naprostá pravda, ovšem kvalita papíru nebo látky je úplně jiná než za totalitu. Každý dnešní designer interieru se snaží tapetu do své práce zakomponovat. Hodí se do ložnic, obývacích pokojů a nedovedu si představit např. anglickou domácí jídelnu (čajovnu) bez tapet. Dané místo dostane zcela originální a jedinečnou atmosféru. Před samotnou montáží ale doporučuji konzultaci u nás. U naší firmy si můžete objednat i zcela originální tapetu s vlastní fotografií, logem firmy či kresbou dle vlastního výběru.

Tak to se mi líbí. Chcete závěrem něco vzkázat čtenářům Jinonického Kurýra?

Nejlepší bude udělat si čas a přijít k nám na návštěvu do prodejen. Vše potřebné zde uvidíte, můžete si popovídat s odborníky nebo si třeba jen vypít kávu, která je u nás zdarma. Čtenáři Jinonického Kurýra chci vzkázat, že sleva 15 % platí do konce roku. Kupony nemusíte vystřihovat, stačí přijít s časopisem, byla by ho škoda.

Pane Čermáku, děkuji za Váš čas.

Rozhovor vedl Svatopluk Bartoň

www.icolor.cz

Pod vodovodem 4, Praha 5

Telefon: 777 715 809

VZPOMÍNÁNÍ NA NÁVRATY DO JINONIC

NARODIL SE VE STODŮLKÁCH

v době mobilizace na konci léta roku 1938. Jeho rodiče s o čtyři roky starším bratrem zde žili v malém podkrovním podnájmu. Otec pracoval v jinonické Waltrovce. Válka byla na spadnutí.

První vzpomínku má z roku 1941, kdy jednoho večera místo tatínka přišel český četník a oznámil mamince, že její manžel byl zatčen gestapem. Ve Waltrovce se stávkovalo a Němci pozatýkali a transportovali do terezínské pevnosti celé vedení stávky. Jeho otec k němu patřil. Terezínské vězení přežil a po dvou měsících se těžce nemocen vrátil. Nemoc nakonec překonal, uzdravil se a znovu začal pracovat ve Waltrovce. Říše potřebovala kvalifikované dělníky.

Jeho další vzpomínky z války jsou spojeny s denními i nočními svazy bombardovacích letadel, houkáním sirén, ale hlavně s místní posádkou německých vojáků, kteří obsadili školu v době, když začínal chodit do první obecné. Květnovou revoluci má spojenou s příchodem vojsk generála Vlasova, otcem na barikádě, německou stíhačkou strílející do oken rodinných domků a odpovídajícím „štěkáním“ protiletadlového kulometu, který vlasovci umístili nedaleko stodůleckého kostelíka.

Po skončení války, ještě v květnu, se jeho rodina přestěhovala do Jinonic do podnájmu v domě, který byl součástí zahradnictví uvnitř areálu Waltrovky. První třídu „obecné“ dochodil v červnu v dnešní Tyršově škole. Byl to jediný měsíc, kdy chodil v první třídě do školy.

Válečné dětství skončilo a začalo poválečné dětství v Jinonicích. Mělo trvat pouze čtyři roky, dospívání už prožije za kopcem v Košířích. Začátkem roku 1946 se narodila jeho sestra. Otec pro práci

neměl na rodinu mnoho času a maminka byla plně vytižena jeho sestřičkou. Starší bratr žil svůj život, ve kterém „on“ hrál minimální roli a tak rostl volně bez větší kontroly. Pokud nebyl ve škole nebo se v Sokole nepřipravoval na poválečný všesokolský slet, užíval si svobody v areálu Waltrovky a okolí včetně nedalekých protiletadlových krytů. V té době ještě existovaly jinonické osady Arizona, Mexiko a také Kolonka u Waltrovky. Koupat se nebo lézt po skalách chodil s kamarády do Prokopského údolí. Byla to nádherná léta. Na řadu svých spolužáků a kamarádů vzpomíná dodnes.

Obecnou školu dochodil ještě v Jinonicích, ale do měšťanky (později střední a ještě později základní devítileté) začal chodit na košířské Kavalírce. V roce 1948 nastaly změny, které ovlivnily na dlouhá léta celou naši společnost a paradoxně způsobily přestěhování rodiny do bytu na Cibulkách. V polovině roku 1949 pro něj končí „doba her“ v Jinonicích a začíná „doba dospívání“ v Košířích. Netušil, že se celý život bude do Jinonic vracet.

Léta dospívání v Košířích byla plná rozporů a ovlivnila jeho další život. Byl pionýrem, ale současně čekával před trafikou na nová vydání časopisu „Junáci vpřed“, aby si mohl přečíst nové příběhy Rychlých šípů (brzo byly zakázány). Později četl sovětské válečné romány a současně indiánky od Karla Maye. Hltal rodokapsy, dokud mu je otec nespálil. Jeho vzorem zůstával Mirek Dušín, než ho vystřídala romantika Tří mušketýrů. Tento literární „mix“ ho nakonec v patnácti letech přivedl do vojenské střední školy.

Během prvního roku studia přišlo rozčarování, které nikdy nepříznal. V osmnácti maturoval a po třech letech dalšího vojenského

studia se stal důstojníkem s hodností poručík. Jeho první umístění bylo v Plzni, bylo mu 21 let. Následující tři roky života u bojových útvarů v Plzni a Kralovicích ho přivedly k rozhodnutí: buď do civilu, nebo na vojenskou vysokou školu technického směru. Shodou náhod vyšla druhá alternativa, která v konečném důsledku vedla k prvnímu návratu do Jinonic. Rok před nástupem na Vojenskou technickou akademii v Brně se oženil se svojí spolužačkou z měšťanky (mimochodem s ní žije dodnes). Manželka souhlasila s dalšími pěti lety odloučení. Jeden rok již měla za sebou.

Pětileté studium na vojenské akademii patří ve vzpomínkách k jeho nejlepším letům. Měl dobré výsledky a tak na konci studia i právo výběru dalšího umístění. Jeho volba byla jednoznačná: Výzkumný ústav 060 v Jinonicích. Jinoníčkům není třeba vysvětlovat, že se jednalo o vojenský ústav, který měl ojedinelé postavení v oblasti aplikovaného výzkumu vojenské elektroniky.

V roce 1967 nastupuje do ústavu a tento jeho první návrat do Jinonic vydržel až do roku 1994. Byla to dlouhá doba, jednoduše ji popsat nelze. V roce nástupu do ústavu se s manželkou a synem přestěhoval do družstevního bytu na opačném konci Prahy a začalo dlouhé denní dojíždění.

Společenské krize té doby přežil, odborná práce ho plně uspokojovala. Zdravotní problémy zvládl a rodinný život, jehož součástí byla také v roce 1968 narozená dcera, mu vycházel velmi dobře. Revoluce v listopadu 1989 mu otevřela další obzory dříve nemožné. Koncem roku 1994 odešel z armády i ústavu, aby pomohl manželce v obchodním podnikání. Znovu přetrhl vazbu na Jinonice.

Druhý návrat do Jinonic byl již za rok. V místech, kde za jeho dětství kousek od Kolonky byl rybníček, později vyrostl Výzkumný ústav. Nyní tam stojí „Business Park Košíře“. Zde od podzimu roku 1995 rozvinula aktivity obchodní firma, se kterou byl spojen jeho život až do roku 2008, kdy definitivně v sedmdesáti letech odešel s manželkou na „odpočinek“. Dalšíh pět let bylo období „penzijního stárnutí“ provázené i vážnějšími nemocemi.

Potřeba mít nablízku své blízké, se kterými celá léta žil i podnikal, ho přivedla ke třetímu návratu do Jinonic. Dcera, již dlouho asimilovaná v jinonickém prostředí, „organizovala“ stěhování rodičů zpět ke „kořenům“, tj. do Jinonic.

Vzpomínek by mohlo být mnohem víc, snad ještě jedna. V ní se Jinonice objevují jako součást historie českého válečného odboje. Někdy v roce 1942 (rok atentátu na zastupujícího říšského protektora) přijel tatínek z práce a vyprávěl mamince, že se ráno něco dělo u jinonického Akcízu. Bylo tam plno Němců a střílelo se. Tajně odposlechnuté vyprávění mu zapadlo v paměti až do doby, kdy jako mladý

poručík byl s četou poslán do jedné západočeské vesnice na pomoc s opožděnými žněmi. Obdržel traktor s vlekem a denně svážel obilí z polí. Při jedné z prvních jízd stála před domkem na kraji vesnice stará paní a požádala „pana důstojníka“ aby ji navštívil, že má čerstvé buchty a dobrou kávu. V čistém pokoji ho čekalo velké překvapení. Na stěně na čestném místě byla fotografie jejího syna a vysoké státní vyznamenání „in memoriam“ stvrzené listinou podepsanou prezidentem Dr. Benešem. Její syn byl telegrafista napojený na londýnský odboj. Nedaleko Akcízu v těch dávných dobách zahynul německou kulkou. Vyslechl její vzpomínání

a vyprávěl svoji dětskou vzpomínku. Po celý zbytek brigády, každý den, na něj čekala stará paní na kraji vozové cesty a v rukách držela talíř buchet.

Tahle vzpomínka má trpký dovětek. Když večer po práci zašel do hospody, místní štamgasti, které na polích přes den nebylo vidět, mu vytkli, že není vhodné, aby se československý důstojník stýkal s buržoazní bábou (slušně vyjádřeno). K tomu není co dodat, snad jen to, že většina štamgastů byli tehdejší čelní funkcionáři oné vesnice.

Píše se rok 2014. Vzpomínky skončily, návraty snad také. Říká se „do třetice všeho dobrého“, tak ať se to potvrdí. **-anu-**

JINONICE TROCHU JINAK – 4. ČÁST (GEOCACHING)

KE STARÉMU KOSTELU Naše další geoputování provede zájemce starými Jinonicemi. V dolní části začíná multikeš, při níž nemusí hledač pokladů nic složitě googlit a počítat, ale je veden podle instrukcí, které dostává po cestě. Zájemcům doporučujeme ji podniknout jako delší výlet, protože lze rovnou navázat putováním Prokopským údolím, kde je také několik kešek k odlovení.

Trasa starou jinonickou zástavbou je sice trochu výšlap, ale zase si výletník užije kousek venkovské Prahy – vždyť Jinonice byly připojeny ku Praze až v roce 1922 – a venkovský charakter staveb i obce je na některých místech dost patrný, včetně typické české návsi. Při putování mineme rovněž památník obětem první světové války (který mívá také svoji kešku).

Nejzajímavější na cestě za odlovením kešky je ale nepochybně jinonický hřbitov, jehož dominantou je kostel svatého Vavřince, vybu-

dovaný koncem 11. století, ke kterému se právě hledaný poklad vztahuje. Kostel byl vybudovaný v románském stylu, jeho přestavby v šestnáctém století, na přelomu osmnáctého a devatenáctého století a v devatenáctém století jeho ráz poněkud pozměnily, nicméně stále je jeho starobylost patrná. Dřevěná zvonice kostela pochází z 16. století, kdy byl také ulit zvon Vavřinec. Zajímavý je rovněž novodobý oltářní obraz.

Původně byla stavba pravděpodobně součástí poplužního dvora vsi Butonice (Butovice), kterou daroval Vratislav I. vyšehradské kapitule, v době vlády Karla IV. Patřila ves částečně kartuziánům, částečně panovnicím, v době husitské byl majetek zkonfiskován a předán Starému Městu, na základě čehož kostel následující léta patřil kališníkům. V té době také zanikla fara, která ke kostelu patřila. Po husitských válkách ves změnila často majitele, v kryptě kostela

je pohřben jeden z těch posledních předběllohorských, rytíř Albrecht Pfefferkorn z Otopachu.

Významnou osobností, působící v jinonické farnosti, byl kněz Antonín Jaroslav Puchmajer, český obrozenec a spisovatel, ale o něm se více dočtete v dalším textu.

Od kostela svatého Vavřince, k němuž mohou pohodlnější zájemci dojet autem, je to jen pár kroků do Prokopského údolí, kde lze po jeho hranici projít nenáročným terénem až nad Žvahov a pokochat se panoramatem Prahy (přehledněme dominující sídliště na druhé straně údolí a některé další nepřilíš vzhledné stavby). I tak jsou výhledy ohromující – nepřehlédnutelné jsou oblouky viaduktu, po kterém jezdí vlaky z Jinonic ke stanici metra Anděl.

Samotné údolí mělo velký význam pro lidovou pražskou kulturu a v době národního obrození – konaly se zde svatoprokopské pouti a další kulturní akce.

SOUTĚŽNÍ OTÁZKY

Zjistěte, kdy zemřel rytíř Albrecht, pohřbený v kostele, kdo je pohřben v prvním hrobě po levé straně hned za vstupní branou na hřbitov a jaké dřeviny rostou kolem památníku obětí první světové války po cestě ke kostelu?

Odpovědi pošlete na mail soutez@jinonickykuryr.cz – slosování proběhne 31. 7. 2014

Hlavní Cena:

Výherce obdrží od společnosti Neuron online slevu ve výši 600 Kč z instalace nebo měsíčního poplatku za internet nebo vzorek pivních speciálů v hodnotě 600 Kč.

VÝSLEDKY SOUTĚŽE

Ke kterému klášteru patřila původní vinice Stárka? U stanice metra Radlická stojí budova ČSOB. Jak se jmenovala usedlost postavená kousek za kostelíkem sv. Jana Nepomuckého? Podle jedné usedlosti je pojmenována dětská kniha, která byla vydána před několika lety a má popisovat život na usedlosti. O kterou usedlost jde?

Odpovědi zní:

1) Vinice patřila ke Kartouzskému klášteru 2) Usedlost za kostelíkem se jmenovala Na Farkáně. 3) Kniha se jmenuje Juliska.

Výherce soutěže:

ONDŘEJ CHOCHOLA

Vzorek pivních speciálů v hodnotě 600 Kč

Výherci gratulujeme!

OBKLOPENÍ SKLEM A BETONEM

Jinonice se stávají dobrou adresou. A hádejte, proč tomu tak je? Staré Jinonice totiž mizí pod přívalem komplexů budov, které je postupně obklopují. Začalo to tím, že na místě, kam jsme jako mladíci školou povinni chodili na školní záhumenek a na přilehlé pole mezi školní zahradou a základní školou postavili sídliště zprvu pro budovatele metra a později pro úředníky, kteří přišli do Prahy za prací.

Velkohubým slibům tehdejší smetánky o tom, že na místě, kde stávala hospoda Na růžku, kam jsem tátovi chodil v neděli pro pivo, bude výlez z metra Jinonická – tehdy ještě Švermova –, která má snad nejhorší situování ze všech výlezů, co v Praze jsou, a byla postavena pro dělníky, kteří chodili do Waltrovky, pardon tehdy ještě do Motorletu, do práce – tak z toho velmi rychle sešlo. Tátovi totiž na jednání uličního výboru tehdy soudruh z metra vysvětlil, že nemají lidi na obsazení dalšího výlezu z metra. A tak Jinoničáci, kterým pod jejich domy vede trasa metra, která bere vodu z pramenů na Vidouli a díky čemuž jsme přišli i o vodu ve spodním rybníku, musejí chodit na metro buď hnusnou prašnou cestou na Nové Butovice, nebo absolvovat horolezecký výstup za školkou. Mohou využít schody, které dělal totální amatér a za které by se kdysi mistr zednický styděl.

Výhodná poloha metra dala vzniknout komplexu U kříže. A staré Jinonice se zas ukryly hlouběji v okolní výstavbě. Minuly je i sítě kabelové televize, protože osazenstvo této části bylo pro operátory neatraktivní. A tak to pokračovalo dál, pod Vidoulí přibýly skleněné studené domy a Německá škola. Nic proti tomu nemám. Je to prostor, který zasunul staré Jinonice více do zkumavky, které se za-

stoupení příslušné městské části pramálo věnuje. Přepychovou ukázkou je starost městské části Praha 5 o ulice ve starých Jinonicích, které by se daly nazvat testovací dráhou pro kamiony před Rallye Dakar. I přesto slouží jezdcům pro urychlení jejich cesty do práce, když je ucpaná Karlštejnská a tak to berou zkratkou na ulici Pod Vidoulí, aby pak čekali – navíc v nevýhodné pozici z vedlejší ulice – na úžasně křižovatce, která už dávno měla – ale díky ignorantství MČ Praha 5 stále není – být kruhovým objezdem nebo křižovatkou se semaforem.

Když jezdívám z Motola, Kochám se pohledem na Vidouli, tedy na to, co z ní zbylo, když jdu od autobusu kolem pošty, podívám se na Vidouli, kde jsem trávil s kamarády své dětství. Tak tomu bude jednou pro vždy konec. Developer si vybral tuto část Prahy jako objekt svého zájmu a hodlá zde vystavět – prý – sportovní areál. Neexistující lidé z Jinonic na letáku, který jste určité měli ve svých schránkách, se už nemohou dočkat, jak si půjdou zacvičit a stráví svůj volný čas v zónách oddechu, jež zde vyrostou. Ano, zatímco dříve jsme jezdili na kolech a chodili do Prokopáku, dnes chodíme do komplexů. Ráno do něj vlezeme, dáme si fitko, dobrou gábl, jdeme se kouknout, co je nového ve hrách, mezitím okoukneme, jestli přišly bačkory s Bartem a svoji vycházku pak – unavení tím celodenním shonem – uzavřeme tím, že nakoupíme v obchodě, kde mají otevřeno do půlnoci. To, že se lidi z obchodů se po půlnoci těžko dostávají domů, je nám jedno. Nechápu, jak jsme se vůbec dnešní doby mohli dožít! Samoobsluha v ulici V Roháčích měla v sobotu jen od 6 do 11 hodin!

Mně neznámí, možná i neexistující lidé, citování v letáku, připo-

mínajícím budovatelskou dobu ve stylu, kluci, pojďme rozorat meze, nám zakryje definitivně pohled na Vidouli. Rozmachu Prahy se neubráníme a to, čeho jsme se obávali, je tady. Vidoule úplně zmizí z dohledu. Určitě bude schválen megaprojekt megacentra pod Vidoulí. Jako důvod bude uvedeno, že zmizí bezdomovci a že tu bude bezpečněji. A možná nám developer slíbí propojení Cibulek s Jinonicemi a místo stezky zde vybuduje čtyřproudovou dálnici. Nakonec to stejně budou sliby a chyby, ale kruhový objezd u pošty by udělat mohli. A taky by mohli prosadit, aby noční autobus nejezdil idiotsky na Jinonickou, ale mohl by jezdit, jako dříve jezdila 130 a 149 až na Nové Butovice po Karlštejnské.

Vidoule je v hledáčku developerů a ta už tomu neuteče. Máte poslední šanci, vyfotit si ji tak, jak vypadá dnes. Za pár měsíců tu budou hromady skla a obrovská parkoviště.

A Jinonice se stanou ještě lepší adresou. A do pár měsíců vyschnou i horní Jinonický rybník. Výlez z Metra Jinonická do středu Jinonic nikdo neudělá. Novou hospodu Na růžku ani slibované obchodní centrum na parkovišti naproti hřišti Motorletu už taky nikdo nevybuduje. Ulice ve starých Jinonicích nikdo nebude opravovat, natož aby se z nich udělala obytná zóna se zákazem vjezdu rychlých manažerů a s dohledem policie, která by jim za osmdesátku v ulicích se zakázaným průjezdem sebrala papíry.

Vykácejme tedy stromy, zbořme jeskyně, postavme skleněné peklo, na které se už těší šest neexistujících lidí v letáku, který jsem vzteky hned vyhodil do tříděného odpadu. Jinonice budou více utopeny v nekonečné zástavbě. I když OC Nové Butovice stále v prvním patře zejí prázdnotou.

A magistrát Prahy 5? Mlčí. Kde je parkoviště P+R (Park and Ride – zaparkuj a odjed' městskou dopravou) někde u dálnice? Klidně mohlo být u Waltrovky. Tu ale zbourali – i když jsem si myslel, že zachovají alespoň budovu projekčních kanceláří se skleněnými okny jako památku. Ne, bude tu opět další skleněná hrůza. Všechno je rozebráno a architekti vytvořili svoje představy a našli ty, kdo jim za jejich nápady zaplatí a co pak dostane i nějaké ocenění.

Škoda, bylo to tu tak hezký...

SBOHEM, VIDOULE!

Milan Loucký